

man kan komme til at betale til Kommunen af den Næring, der ikke allerede ad anden Vej er beskattet til Kommunen, naar man driver den i Kommunen, uden selv at bo der. Men se, det bliver noget helt Andet end en personlig Skat. Hvad Skovene angaar, da er det et gammelt Forlangende fra Kommunernes Side, at Skovene skulle ommatrifuleres, ikke for Statens Skyld, thi det vilde jeg betragte som fuldstændig uretfærdigt, de faste Skatter, Staten engang har paalagt, bør ikke forges; men i Kommunerne er Forholdet anderledes, da Hartkornsskatterne der ikke ere ubetinget faste. Altsaa, hvad Skovene angaar, kunde det fordres, at de betalte i passende Forhold til, hvad Agerbruget betaler; men for at opnaa dette, vilde det ikke være nogen Nødvendighed at gaa den Vej, som i Forlaget er anvist. Men man vil saa sige, at det er ikke nær nok, thi selv af de faste Eiendomme, som nu betales til Kommunerne, kunne Personer, som ikke bo i Kommunerne, drage store Indtægter; og af disse Indtægter faae Kommunerne Intet. Men det er denne Plage, som jeg ikke betragter som grundet, og som jeg ikke kan anerkjende som berettiget, thi af de faste Eiendomme, af Agerbruget har Kommunen sine Hartkornsskatter, og naar man da siger: det er godt nok, men den har ingen personlig Skat, saa siger jeg, det er ganske sandt, den har ikke den personlige Skat, men det er just Feilen, at man vil fordrø en personlig Skat, hvor der ingen Person er til at betale. Jeg tror nu tillige, at meget af den Uvillie, som er fremtrædende rundt omkring i Landet, kommer af en noget feil Anskuelse af, hvor egentlig Hartkornsskylden hviler. Jeg antager, at en Mand eier en fast Eiendom i en Kommune, hvor han ikke bor; han forpagter denne Eiendom bort, og Forpagteren maa betale Hartkornsskatterne. Sa, det staar i hans Kontrakt, men hvem er det, der virkelig betaler dem? I Virkeligheden er det Eieren, der betaler dem, og ikke Forpagteren. I det Dieblit en Forpagter skal forpagte en Eiendom, maa han virkelig gjøre sin Beregning over, hvilke Skatter han kommer til at betale. Hvilke der ingen Skatter paa Eiendommen, kommer han til at betale saa meget Mere i Afgift, det er naturligt; jeg tror ikke, der kan være nogen Tvivl om det. Derfor er min Paastand, at Hartkornsskatterne i alt Fald for deres væsentligste Del, — jeg siger, i alt Fald for deres væsentligste Del — efter som der jo i en lang Forpagtningstid kan fremkomme Forhold i en Kommune, som kunne bevirke, at Hartkornsskatterne stige i høi Grad, mer end man fornuftigvis kunde beregne, og da kan det ikke negtes, at Forpagteren maa betale Stigningen — at Hartkornsskatterne altsaa væsentlig betales ikke af Forpagteren, men af Eieren. Jeg tror nu, at den Misforopielse, som der ubetinget findes i adskillige Kommuner over den nuværende Ordning, i alt Fald for en ikke ringe Del er fremkommet af en gal Betragtning af dette Forhold, og jeg tror, at det

Væsentlige af, hvad man nu er misforopiøet over, der, hvor der virkelig er Grund til at klage, kunde man komme ud over uden en saadan Forandring af det Bestaaende, som Regjeringen har foreslaaet, uden at behøve at dele den personlige Skat i mange smaa Dele. Jeg vil gjøre en Bemærkning endnu, hvad den Ting angaar. En Indkomstskat, og hvad dertil hører, har for mig altid noget i høi Grad Ubegageligt, fordi den, som jeg før udtrykte mig, er og maa være inkvisitorisk i hele sit Væsen. Men dette kommer for de Personer, der efter denne Lov blive saa uheldige at deles, tilveie i en endnu højere Grad, thi de nødsages til at angive deres Indtægt selv. De vilde kunne være aldeles sikre paa at komme til at betale langt udover, hvad de burde, hvis de vilde undlade Selvangivelse. Det vil ikke let være muligt for den Ligningskommission eller det Sogneraad, der skal ansætte dem til Skat at have noget klart Begreb om, hvad Indtægt de egentlig have af den Skov, Fabrik eller anden Eiendom, som de eie i den fremmede Kommune. Man vil være i høi Grad tilbøjelig til at anslaa denne Indtægt langt højere, end den i Virkeligheden er, og Erfaringen vil i Løbet af meget kort Tid tvinge Bedkommende til selv at angive. Dette er for mig — ja, man vil maaske sige, at det er urimeligt — en tilstræffelig Grund, selv om der ikke var andre Grunde til ikke at kunne gaa ind paa denne Lov. Jeg vil altsaa, for at slutte, sige: Lad os beholde i det Væsentlige den Stattebasis, vi nu have i Kommunerne; lad os forbedre den ved at gjøre det muligt for Kommunerne at faae Indtægter af de Eiendomme eller Erhverv, hvoraf de nu slet Intet faae, men lad os ikke gaa til en radikal Forandring af det Bestaaende, der efter min For- mening vil være uretfærdig mod en Del Personer, til Nytte og Fornøielse for nogle Kommuner, men til Skade for andre, og som ikke er principmæssig forsvarlig efter Begrebet af en Personskat. Jeg er nu fuldkommen forberedt paa, at man vil erklære lige overfor mig og Andre, der ere i samme Stilling som jeg og altsaa ville komme til at lide ved denne Lov, at vi nu for Tiden betale for Lidt i kommunal Afgift, at vi ere bange for at komme til at betale Mere og at vi derfor modsætte os denne Lov. Men jeg vil bede ærede Herrer om virkelig at undersøge, hvorvidt vi, naar det kommer til Stykket, komme til at betale mest, naar man tager denne Lov, eller naar man gaar den Vej, jeg foreslaar, og jeg er da overbevist om, at vi ville komme til at betale meget Mere, hvis man lagde en ordentlig Skat paa Skovene og paa den Handels- og Fabrikvirksomhed, vi kunne have i Kommunerne, end vi ville komme til at betale efter den foreliggende Lov. Det er, som sagt, min Overbevisning, at man, naar man tror, at de store Besiddere, som efter denne Lov skulle deles mellem forskellige Kommuner, ville komme til at betale stort Mere end nu, saa tager man